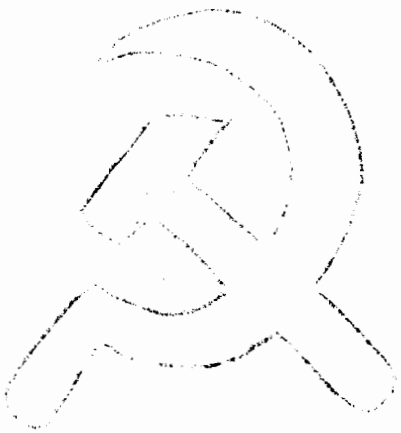

KAMP OG SEIER

NR. 8 - SEPTEMBER.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2020

INNHOLDSFORTEGNELSE:

Leder:	DNA er monopolkapitalens spydodd i Norge, SV er hovedfiendon vår ved valget	s. 1
Om krigsfaren		s. 3
Valgkampen og industriproletariatet		s. 5
Tariffoppgjøret i Norsk Kommuneforbund		s. 6
Oppsummering av streika på Emna Hjorth		s. 7
KF, Vietnan-"flyktningene" og anti-imperialisme		s. 10
Kvinnefrontleir		s. 11
Erfaringer ned KK-salg hos oss		s. 12
Konsekvenser av vår analyse av SV		s. 13
Styrk kontingentinnbetalingene		s. 14
Om vår holdning til revisjonismen		s. 16

(Tilsammen 18 sider)

HALLO, ALLE KOS-SKRIBENTER!

1) Vi har satt fristen for innlevering av innlegg til den 20. i hver måned.
2) Alle som allikevel skriver innlegget på maskin: Bytt ut det vanlige A4-arket ned en stensil.
3) Når du allikevel bruker stensil: Velg en type som passer til Gestetner-maskin!

Så er det bare å sette i gang ned skrivinga: Fram for ei revolusjonær og "motsetningsfylt" fylkesavis!

Red.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2020

LEDER:

DNA ER MONOPOLKAPITALENS SPYDODD I NORGE!

SV ER HOVEDFIENDEN VÅR VED VALGET!

DE VIKTIGSTE MOTSIGELSENE NÅ.

De politiske diskusjonene i RV-gruppene viser at det jevnt over er vår holdning til de borgerlige arbeiderpartiene som skaper de største motsigelsene.

Når det gjelder karakteristikken av DNA og SV, er det stor enighet om at de begge er reaksjonære partier og agenter for monopolkapitalen. Videre er DNA-ledelsen sjøl en del av monopolborgerskapet, mens SV-ledelsen har ambisjoner om og er delvis i ferd med å bli det.

Motsigelsene melder seg når vi stiller spørsmål som:
Hvilket parti er farligst for arbeiderklassen?
Hvilket parti er hovedfienden ved valget?
Hvilket parti bruker monopolkapitalen som sin spydodd i angrepa på arbeiderklassen?

Etter svaret som blir gitt på disse spørsmåla skiller det seg ut tre linjer:

1. DNA er monopolkapitalens spydodd og samtidig vår hovedfiende ved valget.
2. DNA er monopolkapitalens spydodd, mens SV er hovedfienden vår ved valget.
3. SV er monopolkapitalens spydodd og vår hovedfiende ved valget.

Vi mener at SV er vår hovedfiende ved valget. RV har lagt opp til en kvalitativ valgkamp med målsetting å fylke de mest framskredne om en revolusjonær politikk. For å klare dette må vi hardt bekjempe alle ideer, både hos oss sjøl og andre, om at revisjonisme er en slags sosialisme og om at revisjonisme er bedre enn sosialdemokrati. SV står for en utvikling av statsmonopolkapitalismen, det er ikke en feilaktig vei til sosialismen, det er en vei vekk fra sosialismen.

Samtidig mener vi at monopolkapitalen bruker DNA som sitt viktigste parti mot arbeiderklassen. Det er DNA som sitter i regjeringa, og det er DNA som har det beste grepet om fagbevegelsen. Det er DNA, med god støtte fra SV, som i første rekke fører ut monopolkapitalens politikk i Norge. De er monopolkapitalens spydodd.

Vi mener altså at linje 2 ovafor er den riktige:
DNA er monopolkapitalens spydodd, og SV er vår hovedfiende ved valget.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2020

Linje 1 gir uttrykk for ei undervurdering av den moderne revisjonismen og delvis revisjonistiske tanker hos oss sjøl. Linje 3 gir uttrykk for ei undervurdering av sosialdemokratiet og dets betydning for monopolkapitalen i Norge.

Så litt om organiseringa av valgkampen. Vi har slått fast at valgkampen skal innrettes mot arbeiderklassen, kvinnene og ungdommen. Dette har ennå ikke slått helt igjennom når det gjelder organiseringa av RV-gruppene. Vi har i stor grad gått på gamle kjente veier med boliggrupper og temagrupper. Tendensen nå er imidlertid god. Flere bedriftsgrupper er oppretta i fylket. De fleste boliggruppene konsentrerer seg om bedrifter i nærheten framfor boligområdet. Særegne kvinnegrupper og ungdomsgrupper er oppretta.

LA DENNE UTVIKLINGA FORTSETTE og benytt dette til å styrke bånda mellom partiet og arbeiderklassen, den progressive kvinnebevegelsen og ungdommen.

HVA HAR VALGKAMPEN LÆRT OSS HITTIL?

Politiske diskusjoner er det viktigste. Få fram motsigelser for å bringe enheten opp på et høyere nivå.

Innrettinga av vår politikk og organisasjon på arbeiderklassen, kvinnene og ungdommen må skjerpes. Det har vært endel svakheter i valgarbeidet angående dette.

Partiets ledende rolle er vesentlig. Enkelte steder har partiet mer eller mindre forsvunnet i fronten, og dette har svekka arbeidet.

Forståelsen for økonomisk arbeid er styrka. Dette må benyttes til ei kampanje for økte kontingentinnbetalinger i partiet.

Vi har fått kontakt med mange nye folk. Tidligere sympatisører har utvikla seg kraftig.

Gjennom diskusjonen om de borgerlige arbeiderpartiene har vi tatt et stort skritt framover. Dette legger grunnlaget for en styrka kamp mot revisjonismen, både i og utafor partiet.

Diskusjonen om supermaktene og faren for krig må føre til en kraftig innsats i det anti-imperialistiske arbeidet.

Kamp mot arbeidsløshet, nedleggelser og permitteringer må fortsette.

OPPGAVER Å TA FATT PÅ ETTER VALGET.

Rekrutter arbeidsfolk til partiet. Start grunnsirkler for sympatisørene. Husk hva vi har lært om viktigheten av politiske diskusjoner og klasseinnrettinga i arbeidet.

Styrk det anti-imperialistiske arbeidet, særlig den nye "3-verden"-fronten.

Styrk det faste økonomiske arbeidet i partiet.

Skjerp kampen mot revisjonismen, i og utafor partiet.

DS/OU

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2020

Om krigsfaren.

Det viktigste spørsmål for alle folkene i verden idag er spørsmålet om revolusjon eller krig.Bare veksten av de samlete revolusjonære kreftene kan forhindre krigen.Imperialismens utvikling vil ellers for å forsøke å løse sine økonomiske problemer, og p.g.a. den ujevne utviklingen av kapitalismen som forrykker styrkeforholdet mellom Sovjet og USA,lovmessig føre til krig. Og hovedbytte for de krigende supermakter vil være Sentral-Europas markeder og høyt utviklete teknologi. Chou EN-Lai er inne på dette når han sier at "Sovjet rasler i øst for å slå til i vest".Stalin dro slik slutning etter den 2.verdenskrigen:"Når USA og England hjalp Tyskland å reise seg økonomisk hadde de naturligvis til hensikt å vende det gjennoppbygde Tyskland mot Sovjet,å utnytte det mot sosialismens land.Men Tyskland rettet imidlertid i første rekke kreftene sine mot den engelsk-fransk-amerikanske blokken.Følgelig viste det seg i praksis at de kapitalistiske landenes kamp om markeder og ønsket om å knuse sine konkurenter ble sterkere enn motsetningen mellom kapitalismens leir og sosialismnes leir".Lenin konstaterte i "Imperialismen":"karakteristisk for imperialismen er nettop dens anstrengelser for å annektere ikke bare jordbruksområder, men selv høyt utviklete industriområder"..." "for det andre er det betgnende for imperialismen at et fåtall stormakter konkurrerer om hegemoniet,dvs.strever etter å bemektige seg områder ikke så mye for seg selv som for å svekke motstanderen og undergrave hans hegemoni".

Hvis supermaktene kaster folkene ut i krig betyr det forferdelige lidelser.Samtidig vet vi at overalt hvor det er undertrykkelse vil det oppstå motstand,og at hvis ikke revolusjonen forhindrer krigen vil krigen fremkalle revolusjonen.Chou En-Lai sier det slik 13/1-75:"Enten krigen forårsaker revolusjonen eller revolusjonen forhindrer krigen,kommer den internasjonale situasjonen til å utvikle seg i gunstig retning for folkene og verdens fremtid bli lys".

Brennpunktet for oss blir derfor: utvikling av revolusjonære krefter i bredden og dybden.Og spørsmålet vi må stille er : hvilke særegne oppgaver har vi som et imperialistisk land i den 2.verden?

1. Hovedtyngden av de revolusjonære krefter bygges idag opp i den 3.verden.For den 2.verdens folk er det derfor en taktisk hovedoppgave å forene alle de krefter som lar seg forene i solidaritetsarbeidet for den 3.verdens frigjøringskamper. Hva blir vår særegne tillemping: SV er idag det unge oppadstrebende "arbeider"-parti som kan avspore den nærmeste tredjedelen i solidaritetsarbeidet.SV's virksomhet er aktivt

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2020

eller passivt kontrarevolusjonær,idet NKP-fraksjonen i hovedsak støttet Sovjet,og SF-,AIK-fraksjonen i hovedsak støtter USA i den 3.verdens kamp mot supermaktene. Kampen mot SV's virksomhet blir derfor en taktisk hovedoppgave i det anti-imperialistiske arbeidet,og her må sjølsagt splittelsen mellom fraksjonene innen SV utnyttes.Sjøl om DNA er den sterkeste av de borgerlige "arbeider"-partier,er SV den alvorligste på grunn av den ujamne utvikling,DNA i tilbakegang og degenerasjon,SV oppadstrebende!

2. I den 2.verden angriper Sovjet på 3 hovedmåter:

- forsterker grepet på Øst-Europa slik at ingen stat skal bryte løs.Et nytt Tsjekkoslovakia kan bli aktuelt.
- forsøker å dra flere land inn i avhengighetsforhold av typen Finland.
- forsøker å svekke USA' s innflytelse ved å oppmuntre til allianse mellom de to "arbeider"-partiene, de sosialdemokratisk og de revisjonistiske, i en rekke land for å få inn sine talerør i regjeringene, SV i Norge,revisjonistpartiene i Italia,Portugal osv)

Hos oss tilslører SV i beste fall Sovjets grep om Øst-Europa,eller støtter det aktivt i værste fall. Også her går vår taktiske hovedoppgave igjen: å avsløre SV's kontrarevolusjonære politikk for den nærmeste tredjedelen.Det samme gjelder Finlandiseringsfaren og sjølsagt faren for at SV blir talerør for Bresjnev i en norsk regjering.Dette må sys inn i vår hovedoppgave fortiden,kommune og fylkestingsvalgene.

Som konklusjon kan en si at det er av største betydning at SV's kontrarevolusjonære virksomhet blir aktivt bekjempet og avslørt av massene.

Dette er for tiden noen av de viktigste revolusjonære kampområdene for å forhindre krig.En mektig støtte for oss er det å vite at den tredje verdens kraftigste støtte,de store massene av det kinesiske folk,idag gjennomfører de hittil breieste og djupeste diskusjoner om hvordan føre kampen mot den moderne revisjonismen i sin diskusjonsbevegelse om betydningen av å bygge ut og videre-utvikle proletardiktaturet i Kina,og dermed også sjølsagt forsterker alle verdens folks revolusjonære krefter.

Litt. Clarte' s nr.3-4,1975.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2020

Valgkampen og industriproletariatet.

Rød Valgallianses valgkamp tar spesielt sikte på å rette seg mot arbeiderklassen. Vi har inntrykk av at det et en utbredt oppfatning i partiet at det vesentlige er å nå fram til arbeidsfolk og at det er underordna om dette blir gjort på arbeidsplassene eller i bomiljøene. En sånn oppfatning avspeiler manglende forståelse for hva som er grunnlaget for arbeiderklassens ledende rolle.

Den er ikke primært knytta til at arbeiderklassen står lavest på den sosiale rangstigen, er hardest utbytta, lever i trangest kår osv. Dette er alt sammen trekk som karakteriserer arbeiderklassen som en lidende klasse, men det er ikke i egenskap av lidende at klassen spiller sin historiske rolle som bærer av revolusjonen.

Arbeiderklassens ledende rolle er uløselig knytta til produksjonen. Det er gjennom den direkte utbyttinga, den daglige konfrontasjonen med kapitalen og det daglige slitets skole i organisasjon og solidaritet at grunnlaget legges som gjør klassen istand til både å gripe motsigelsen mellom produktivkrefter og produksjonsforhold og å forstå hvordan motsigelsen skal løses.

Det er derfor ikke likegyldig om vi møter arbeideren i egenskap av arbeider eller leieboer. Kommunister har alltid lagt vekt på organisering utfra produksjonspunktet. Dette må vi begynne å ta konsekvensen av i det utadretta arbeidet.

+++++++

På avdelingslederkonferansen om valget som nylig blei avholdt diskuterte vi organiseringa av RV-gruppene og var enige om at innrettinga mot arbeiderklassen også måtte avspeiles i organiseringa. Den tradisjonelle organiseringa i boliggrupper vill føre til at hovedvekta i arbeidet blei lagt på dørbesøk og butikkstands. I stedet burde vi organisere målgrupper retta mot de viktigste bedriftene i området. En slik organisering vil være en styrking av arbeidet med å danne RV-grupper innafor bedriftene.

RV's valgkamp skal være en valgkamp som pløyer dypt, ikke en overfladisk spredning av papir. Det krever at vi utvikler et kvalitativt valgarbeid utafor bedriftsportene. Vi må bygge opp tilliten gjennom regelmessig arbeid (viktig at endel kjente fjes går igjen fra gang til gang). Vi må være godt skolerte i politikken vår slik at vi tør være dristige i å få igang samtaler. Vi må ikke være redde for å invitere oss hjem til folk vi kommer i snakk med. Vi må konkret vurdere om løpeseddel- eller avisutdeling bidrar til eller svekker mulighetene for å komme i snakk med folk. Vi må bli mer bevisste i å blinke ut den framskredne tredjedelen.

På det indre plan (laget og RV-gruppa) må vi oppsummere arbeidet regelmessig og ta kamp mot svartsy og mekanisme og ideer som at "folk blir lei oss hvis vi står for ofte".

Vi må ta vare på de erfaringene vi gjør i dette arbeidet. Den kommunistiske propagandaen mot arbeidsplassene tar ikke slutt fordi om valget er over. Gode ideer som det ikke blei tid til å prøve ut i valgkampen må ikke gå i glømmeboka.

Fram for en sterk valgkampinnspurt på arbeidsplassene!

FU

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2020

TARIFFOPPGJØRET I NORSK KOMMUNEFORBUND - KLASSEKAMP ELLER KRISEFORLIK?

Partiets linje på tariffoppgjøret er klar. Kampen skal reises mot DNA/LO-toppens reaksjonære angrep på arbeiderklassen og mot moderne-revisjonistenes svik. For kamerater i fylket som er organisert i NKF innebærer dette umiddelbare tiltak. Forbundet har gitt foreningene frist til 15/10 for innlevering av krav; for de fleste gruppenes innlevering til hovedforeninga er fristen satt til 15/9. Midt i valgkampinnspurten med andre ord - men ikke i motsetning til det å drive en revolusjonær valgkamp. Jeg mener det er feilaktig prioritering og revisjonistisk avvik dersom RV-aktivister ikke mobiliseres for å reise klassens krav på gruppemøter og fagforeningsmøter. Vi må holde fast på målsettinga for valgkampen - å rette oss inn mot proletariatet.

NKF er det største forbundet i LO. Ledelsen er fullstendig DNA-kontrollert. Bånda mellom klassesamarbeiderne på alle nivåer i forbundet og arbeidskjøperne er om mulig mer intime enn i de fleste andre forbund, spesielt i kommuner hvor DNA har makta. Gjennom et nett av bestikkelser og korrupsjon er det utvikla et arbeideraristokratisk skikt som er aktivister i å spre klassesamarbeidsideologi blant medlemmene og i å stoppe ethvert tilløp til aksjon med hard hand. Likevel har det de siste åra skjedd ei utvikling innafor medlemsmassen allment. Staten har gjennom sitt lokale administrative nett gått til stadig hardere angrep (budsjettinnstramming, rasjonalisering, ansettelsesstopp) for å lesse krisa over på arbeidsfolk. Denne utbyttinga går ikke arbeidsfolk hus forbi; tvertimot skal det nå små gnister til for å tenne en brann. Enkelte avdelinger og grupper i forbundet har utvikla ei kamplinje (streikene i Sporveien og Holmenkollbanen og nå sist Sporveisbetjeningas forening i Trondheim).

Kriseforliket til LO-toppen passer derfor som hånd i hanske for NKF-ledelsen. Grov demagogi og svarte triks må til om forbundet skal hale oppgjøret i land uten bråk. I kontaktorgan for tillitsmenn (nr. 1 - 1975) strekes linja opp. Der omfavnes regjeringsmeldinga om pris- og inntektspolitikken, hvor det legges opp til statlig innblanding i oppgjøret i tråd med Skånlandutvalgets innstilling. Prisstigninga brukes som et argument for å holde lønningene nede; arbeidsløsheten er ikke nevnt, men er et framtredende argument i DNA-pressa. Arbeidsfolk skal avstå fra lønnstillegg eller få helt symbolske lønnsøkninger. Statens rolle blir å "kompensere" i form av skattelettelser, subsidier, sosiale trygder o.l.; dvs. at arbeidsfolk skal finansiere lønnstillegga sine gjennom statskassa slik at monopolkapitalen går fri. Vi må avvise denne løsninga, og stille krav om full kompensasjon

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2020

for pris, skatt, produksjons- og produktivitetsøkning. Det er den eneste måten arbeidsfolk kan kontrollere om de får noe mer i lønningsposen.

Oslo-foreningene har fått et rundskriv (nr. 10 - 1975) om at generelle lønnskrav ikke skal behandles, men bli forelagt tariffrepresentantskap og landsstyret til avgjørelse. Dette er et forsøk på å snike igjennom Kleppe-pakka og hindre lønnskamp, og må derfor avvises. Reis skikkelige lønnskrav!

Andre viktige krav:

Forbundsvist oppgjør. LO-toppen kjører beinhardt på samordna oppgjør for å sikre størst mulig statlig kontroll.

Helautomatisk indeksoppgjør med 100% kompensasjon for prisstigninga. Les i den faglige studieboka om sammenhengen mellom priser og lønninger.

Utvida svangerskapspermisjon ble av flere foreninger reist som krav ved forrige oppgjør. Forbundet nekta å ta det opp til forhandling og forsøker nå å trekke det ut av tariffoppgjøret og inn i Stortinget.

Arbeidstidsforkortninga har også blitt et "politisk" spørsmål. I Oslo bystyre er det tatt inn en bestemmelse som gir kommunen adgang til å beordre tvungen overtid under krisesituasjoner i fredstid. Rasjonaliseringa fører til arbeidsløshet og tvangsarbeid. En taktikk fra forbundets side er å gjøre lønnsoppgjøret til et oppgjør medlemmene i mellom i spørsmålet om tillegg i forskjellige lønnsklasser. Det framheves at like kronetillegg har en sterkt utjevnende effekt i motsetning til likt prosenttillegg eller en kombinasjon av fast tillegg + prosenttillegg. Vi må stille spørsmålet: Hvem er hovedfienden i oppgjøret? Er målsettingen å rette inn kampen mot staten og monopolkapitalen representert ved kommunen, eller er den å jevne ut lønnsforskjellen mellom ulike yrkesgrupper. Ender ikke den siste linja i rein reformisme?

Ellers er krava bare et taktisk spørsmål, og må vurderes utifra den konkrete situasjonen på den enkelte arbeidsplass.

Nina.

OPPSUMMERING AV STREIKA PÅ EMMA HJORTH.

Har partiet i fylket noe å lære av streika på Emma Hjorth? Jeg mener ja - derfor denne oppsummeringa som tar opp de indre forholda blant de streikende etterhvert som streika utviklet seg.

Streika brøt ut som protest mot en ny skoleplan som lærerne hadde utarbeida, og som klart ville svekke klientenes interesser. Karakteren av front mot lærerne var x sterk i begynnelsen. Sjøl om myndig-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2020

hetene representert ved skolestyret, fylket og staten i stadig sterkere grad ble plotta ut som hovedfienden i løpet av streika, fikk denne linja aldri skikkelig gjennomslagskraft. Denne feilen mener jeg bidro til å splitte lærerne og elevene, og konsoliderte lærerne på den gærne sida.

Streika hadde fra begynnelsen til slutt karakter av å være en skolestreik. Sjøl om vernepleiernes interesser som faggruppe kom med i grunnlaget i form av paroler om å verne om faget, så var dette alltid underordna den reint faglige sida (utvikling av riktige metoder for behandling o.l.). Dette gjorde det vanskelig å utvide streika, f.eks. ved å trekke inn ansatte med større slagkraft i en streikesituasjon. Stilt på spissen: Fører vi en kamp av Arne Skouen-type for å hjelpe alle som har det vondt i verden, eller reiser vi kamp i klassen for klassens interesser? Jeg tror det er to typer feil tenkning ute og går: a) At veien til sosialisme går gjennom reformer; b) at folk (psykisk utviklingshemmede) kan få det bra under kapitalismen.

Litt til selve streika. Den var dårlig forberedt da den brøt ut, f.eks. var ikke ledelsen, hverken i vernepleierforbundet eller elevforbundet, avslørt for massene i streika. Utspillet i pressa om at de streikende hadde gått utenom sine egne organisasjoner, ble derfor vanskelig å gå imot og ga pampene gratispoeng. Diskusjoner på taktikk, linjer og aksjonsformer kom først etter at streika brøt ut. Bra sider ved streika var rask og effektiv organisering. Aktiviteten i elevmassen var høy, og den eksterne aktiviteten førte til stadig breiere støtte fra ulike organisasjoner og skoler. Fagforeninga på stedet støtta opp sjøl om den revisjonistiske formannen saboterte ved å forsøke og gå inn som megler i streika.

Svakhetene begynte å melde seg da myndighetene kom inn i streika. Parlamentariske illusjoner blomstra ikke bare blant massene, men også blant kommunistene i streika. Kampformen fikk dermed karakter av henvendelser, petisjoner og appeller om støtte fra lokale og sentrale myndigheter, mer enn krav rettet mot klassestaten og dens lokale agenturer. Klassestatens taktikk med uthaling og trenering førte derfor til at pessimisme begynte og spre seg, og enheten begynte å slå sprekker. Massemobiliseringa ble stadig svakere under denne perioden, og streika utvikla seg til å bli defensiv og isolert. Det ble ført kamp mot denne tendensen, og en mer offensiv linje med å kreve svar fra myndighetene gjennom punktdemonstrasjoner, stands og avisinnlegg pressa departementet til å gripe inn. Halvorsens linje var å la lokale byråkrater i skolestyret og fylkesadministrasjonen gjøre jobben sin. Trusler om utkastelse, økonomiske sanksjoner, eksamensnekt osv var motangrepet som ble satt inn for fullt på slutten av streika. Halvor-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2020

sen sanksjonerte denne linja offisielt rett før eksamen og skoleferie. Resultatet var at-elevene ble fullstendig splitta, hele klasser brøt ut av streika, og streika var knekt uten at elevene hadde fått noen krav igjennom. Oppløsninga gikk så langt at to kamerater åpent gikk inn for kapitulasjon.

Jeg mener at hovedsvakheten i streika var manglende forståelse for statens klassekarakter og at revisjonistisk tenkning innafor kommunistenes egne rekker gjorde det vanskelig å ta kampen opp mot parlamentarisk illusjoner i elevmassen. De interne motsigelsene gjenspeila seg også i evnen og viljen til å ta kamp for å konsolidere de streikende på ei riktig linje.

Hva kan vi lære av dette? At massenes kampvilje må kombineres med kommunistenes linje for kampen, at vi må renske oss for småborgerlige ideer og illusjoner som fører kampen på avveier. Dette klarer vi ikke uten kamp, uten studier i marxismen-leninismen, uten å sette proletariatet i ledelsen på alle nivåer i partiet.

Mange ting er ikke kommet med i denne oppsummeringa; disse for jeg overlate til andre kamerater å trekke fram. Samtidig mener jeg at å unnlate og svare på hovedspørsmåla oppsummeringa stiller, betyr å sabotere hovedoppgavene årsmøtet stilte oss.

ENHET GJENNOM KAMP - RETT ARBEIDET INN MOT PROLETARIATET!

Nina.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2020

KF, VIETNAM"FLYKTNINGENE" GG ANTIIMPERIALISME .

Den 7. juni iår ble det holdt en demonstrasjon i Oslo for at de 83 vietnamflyktningene skulle reise tilbake til hjemlandet. Landsarbeids utvalget i Kvinnefronten sluttet seg til denne demonstrasjonen. Bakgrunnen for dette var at i juni ifjor vedtok LAU å støtte PRR ut fra at den politikken PRR fører er til gavn for kvinnene i Vietnam og kvinnekampen. Siden har de tilsluttet seg demonstrasjoner arrangert av Solkom og drevet annen form for solidaritetsarbeid.

Vedtaket om å tilslutte seg demonstrasjonen isommer er altså en naturlig konsekvens av det solidaritetsarbeidet LAU har drevet med i over ett år.

LAU har selv skrevet en redegjørelse for hva de har gjort og hvorfor de har gjort det , som står i "Vi er mange" nr. 5 -75. Der retter de kritikk mot seg selv fordi de ikke etter vedtaket om å støtte PRR og kvinnene i Vietnam oppfordret fronten til å følge opp vedtaket med konkret støttearbeid, og de beklager at de dermed ikke sørget for at hele KF var med på å utvikle politikken vår i spørsmålet om solidaritet med kvinner i alle land.

Argumentene mot dette vedtaket er at LAU bare er et administrativt organ ifølge vedtektene, og derfor ikke kan fatte vedtak av denne art Dessuten at det ikke har vært ute til diskusjon i hele fronten, og at LAU dermed har gått over hodene på folk i fronten. "Mange" vil skremmes bort fra fronten og de fleste av kvinnene vil ikke føle seg hjemme der.

Dersom vi leser forslaget til politisk beretning som LU har lagt fram vil vi finne at frontens praksis gang på gang har gått foran både plattform og vedtekter. Dette mener jeg er en god ting, for det viser at fronten går framover når det gjelder forståelsen av hva kvinnekamp og en kamporganisasjon er. Dersom praksisen til KF skulle stemme overens med den plattformen vi vedtok for 1½ år siden , ville det si at fronten ikke hadde utviklet seg iløpet av den tiden, mens derimot klassekampen har skjerpet seg og monopol kapital, stat og kommune stadig øker angrepene mot kvinnene.

Så det er bare å konstatere at det er plattform og vedtekter som ikke stemmer overens med det nivået det er i KF og klassekampen ellers i samfunnet vårt, og at de må rettes inn på den politikken vi fører idag og helst peke litt framover.

Når vi skal ta stilling til vedtaket mener jeg at vi må se på politikken i vedtaket og ikke stirre oss blinde på hav som er "formelt" og "legalt" riktig. Dette vedtaket springer ut av den kamp/klassekamp som foregår i verden og i Norge idag og avspeiler det nivået kvinnekampen og klassekampen har nådd. Det er det politiske i vedtaket som erv hovedsida.

Jeg mener at den diskusjonen som dette vedtaket skapte har vært en god ting fordi dey konsoliderer fronten på en politikk som innrettes mer og mer i praksis på arbeidet kvinnene og deres kamp.
Min erfaring er at de som argumenterer høyest mot dette vedtaket og truer med å melde seg ut (eller går ut) , er de samme jentene som helst vil ha en sosialistisk front, men samtidig har vært dem som prater bort streikestøtte og vil ha kurs i hvordan kroppen vår fungerer. Og jeg kan ikke se at KF lider noe tap ved at disse som aldri har vært drivkrefter i kvinnekampen, men derimot meget ofte ledet den på avveier, melder seg ut.

En i Kvinneutvalget.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2020

KVINNEFRONTLEIR.

Kvinnefronten hadde sommerleir på Tromøya 6-12. juli i år, og den betydde et stort skritt framover for kvinnebevegelsen i Norge. Her er en kort oppsummering med hovedvekt på de viktigste motsigelsene som kom fram.

De to viktigste diskusjonene gikk på plattforma og organisasjonen. Det tok litt tid før vi fikk i gang skikkelige diskusjoner, dels pga stor enighet dels pga skinnenighet og skulte motsigelser. Plattformdiskusjonene førte til at nesten alle mente at KF skulle være en kamporganisasjon. Det var først når vi kom inn på hva dette ville bety for vår politikk i f.eks. streikekamper, anti-imperialistisk arbeid, osv. at motsigelsene kom fram. En del var f.eks. tvilende eller uenige i at KF skulle støtte streiker hvor ingen kvinner var med, i stedet for å holde seg til "rene kvinnestreiker". Men det var her, som i de fleste andre sakene, et stort flertall som sto på den riktige linja. Det gjorde at vi ofte måtte provosere fram motsigelser for å avdekke skinnenighet og komme mer i dybden.

Ut fra konklusjonen om at KF skulle være en kamporganisasjon, ble det opplagt at fronten måtte ha en ledelse (organisasjonsdiskusjon). Det var i spørsmålet om <u>hva slags</u> ledelse at noen få var uenige. Noen mente at vi måtte ha en ledelse <u>sentralt</u>, men at det kanskje ikke var så nødvendig med en <u>lokal</u> ledelse, i hvert fall ikke så stor. Dette synet avslører manglende forståelse for hvordan en kamporganisasjon fungerer, og må møtes med kamp.

I min gruppe oppsto det en motsigelse på hvor kamprettet KF skulle være. Ville vi ikke skremme vekk mulige medlemmer med vår bombastiske stil, og ved å ta opp bare slike [illegible]r som permitteringer, oljemeldinga, Vietnam osv. og ved å virke altfor skolerte. Burde vi ikke heller ta oss mer av de "private" problemene til folk som kommer til KF da det ofte er pga slike problemer at de kommer? Denne feministiske linja ble møtt med at vi ikke kan skille mellom privatliv og annet liv, og at vi må legge opp propagandaen og aksjonene etter de folka vi ønsker å få med, nemlig arbeiderklassens kvinner. Og selv om vi ikke skal overse "personlige" problemer, så er det jo nettopp KF's kampsaker som opptar arbeiderklassens kvinner mest.

Ved siden av disse to hoveddiskusjonene ble det holdt mange seminarer: Imperialismen, tariffoppgjøret, oljemeldinga, krisa, abort, homofili. I spørsmålet om de 83 Vietnam-"flyktningene" besto motsigelsen i om det var riktig av AU å støtte aksjonen på vegne av KF. Hvis vi gikk mer i dybden, kom det fram at ikke alle var så enige i selve aksjonen heller. Uansett hva folk mente om de 83 og aksjonen, så var det enhet på at imperialismediskusjonen må fortsette, og at det er

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2020

viktig å lage en plattform på landsmøtet -76 som sier klart fra hvilket mandat ledelsen har i slike "haster"-saker. Dette blir derfor en av de viktigste diskusjonene kommunistene i fronten må kaste seg inn i. Det er viktig at vi tar opp imperialismen og KF's stilling til den grundig, og at vi fører an i kampen for å gjøre KF til en virkelig kamporganisasjon.

Jeg tar ikke for meg de andre seminarene grundigere, da de viktigste motsigelsene er nevnt før, og da det antagelig blir en del overlapping med en annen artikkel om KF i dette nummeret.

Et trekk ved leiren var at det først og fremst var de mest bevisste og aktive som kom på leir (med en del unntak). Dette er nok bakgrunnen til at det var så vanskelig å få fram motsigelser i gruppene i begynnelsen (vi ble flinkere etter hvert). Deltagerne ga også et skjevt bilde av frontens sammensetning. Det kom nemlig fram gang på gang at selv om vi på leiren så ut til å være enige om det meste, så fantes det massevis av motsigelser hjemme i den enkeltes grupper. (F.eks. i spørsmålet om Vietnam, spørsmålet om streiker, bevisstgjøring eller kamp). Dette viser at vi må satse på en mer bevisst mobilisering neste år. Vi må få særlig de som har motsigelser og som ikke på forhånd er godt skolerte og aktive. Dette må bli et ledd i å få med hele fronten på vår linje i kvinnekampen.

En bra ting ved leiren var at den fulgte opp en del gode tradisjoner fra "røde" leire (f.eks. kultur-blomstring, morra-gym, volleyball, veggavisdebatt). Bra var også den kollektive ånden mht dugnad, barnehage osv. Leiren var en bra start på plattformdiskusjonene som skal foregå framover. Det er kommunistenes oppgave i fronten å spre de riktige linjene for kvinnekampen og slå ned på gale ideer. Det er i frontene vi har den beste rekrutteringa, derfor må vi ta oppgava alvorlig. Fram for en god videreføring av leirdiskusjonene og for flere og bedre KF-leire neste år!

Alexandra.

ERFARINGER MED KK-SALG HOS OSS.

Det siste halvåret har vi solgt KK fast hver lørdag ved store butikksentret vi har her. Vi har gått rundt med ei bunke på armen og spurt folk. Det har aldri vært problemer med å "bli kvitt" avisene. Men så blir det stort sett med det. Holdninga om fortest mulig å få unna salget, så var alt bra, blei kritisert. Vi må være pågående, ta diskusjon med folk, både de som sier nei og de som raskt drar opp penger for å kjøpe.

Til en viss grad har vi fulgt opp kritikken, men problemet med gatesalget er å få dypere, kontinuerlig kontakt med folk, det kvalita-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2020

tive sprangat.

Hvis vi ser på resultater i form av folk vi har dratt til oss ved dette salget, er det slik at vi har fått med en del ungdom, men eldre folk er det dårlig med.

Vi må her ta opp boligsalg. Problemet er her at de folka vi ønsker kontakt med ikke bor i den konsentrerte bebyggelsen. Få kadre til KK-salg gir en motsigelse mellom den eksterne markeringa ukentlig og det mer kvalitative salget som dørsalg har større sjanse til å være.

For at kapasiteten - flere kadre - skal øke, må hovedsida i motsigelsen være den kvalitative. Konklusjon: Vi må omorganisere KK-salget vårt.

KK-selger.

KONSEKVENSER AV VÅR ANALYSE AV SV.

Erfaringene med SV fram til nå, og de oppsummeringene av disse slik de er gjort utover våren og på sommerleirene, har gitt oss en analyse av SV som slår fast at SV er et reaksjonært parti, at SV ikke er småborgerlig men tvertimot monopolenes parti, og at de utgjør en 5. kolonne for det sosialimperialistiske Sovjet. SV sprer gift i arbeiderklassen!!

Denne analysen går atskillig lenger og dypere enn vår tidligere oppfatning av SV. Etter min mening må dette også få konsekvenser for vår daglige kamp og omgang med SV'ere. Jeg skal her ta opp noen problemstillinger og komme med noen synspunkter i denne forbindelse. Jeg mener dette er en svært viktig diskusjon og oppfordrer folk til å følge opp gjennom nye innlegg.

Enhetsarbeidet. Skal vi avvise enhver enhet med SV sentralt og lokalt, eller finnes det situasjoner hvor det er mulig og riktig med felles opptreden? Sentralt ser jeg i øyeblikket ingen muligheter for enhet, heller ikke på enkeltsaker. Når det gjelder situasjonen lokalt, mener jeg at forsøk på enhet 1. mai f.eks. vil være uttrykk for sterke illusjoner om SV - og i konsekvens et revisjonistisk avvik. Det politiske grunnlaget for 1. mai er for omfattende til at en slik enhet er mulig, uten at det vil føre til ettergivenhet og opportunisme fra vår side. På enkeltsaker derimot (f.eks. streikestøtte) vil jeg i utgangspunktet ikke stille meg så avvisende. Vi veit av erfaring at det ikke er så store hjelpa som kommer ut av SV, men vi skal heller ikke se bort fra at det er en bra ting om vi kan få noen av dem til å gjøre en innsats for arbeiderklassen. I motsatt fall vil det bare bidra til å avsløre dem sjøl. Men viktigere enn diplomati med SV er mobiliseringa av massene, og det å få SV med må alltid underordnes

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2020

dette.

Hva med de "bra SV'erne"? En kan nå og da høre kamerater si at den og den SV'eren er bra osv. Sjøl mener jeg også at det hist og her finnes en del SV'ere som vi kan si er "bra" (de er i stor grad enige med oss, men mener SV får utretta mer osv). Hvilken linje bør vi ha når vi diskuterer med disse? Jeg mener det er revisjonisme å slå seg til ro med at disse er "progressive (revolusjonære?) pådrivere" i SV. De har kun en ting å gjøre dersom de vil bevise at de er "bra", og det er å bryte med SV. Dette må vi propagandere aktivt overfor dem. Gjør vi ikke det, er det et uttrykk for at vi i virkeligheten ikke har forstått hva slags parti SV er - hvilken klasse de objektivt tjener. Det er egentlig det samme som at en ville slått seg til ro med at disse folka var medlemmer av Høyre eller DNA og fungerte som "pådrivere" der.

Sikkerheten og SV. Allment kan en vel si at vi for det meste har holdt organisasjonen og det indre partilivet skjult også for SV'ere (med enkelte unntak), men at vi har vært altfor slappe når det gjelder medlemstall og offentliggjøring av folk overfor SV. Her mener jeg vi må skjerpe årvåkenheten kraftig. Vi vet at SV i en skjerpet situasjon vil bli Sovjets viktigste 5. kolonne (det er de vel i dag også) og vi kan vel ikke se bort fra at de (i hvert fall NKP) vil opptre som reine quislinger. Om SV-lag landet rundt samlet sammen det de vet om oss, ville store deler av bevegelsen bli kartlagt. Derfor mener jeg at vi sikkerhetsmessig ikke kan behandle SV prinsipielt annerledes enn vi behandler de andre partiene. Til mindre de vet om oss, tallmessig og internt, til mindre betydning får forræderiet deres.

Vel, dette var bare noen områder hvor jeg mener vår analyse av SV får konsekvenser. Det finnes sikkert flere, og jeg oppfordrer andre kamerater til å bringe diskusjonen videre gjennom å få fram synspunkter i innlegg i KOS.

- STYRK KAMPEN MOT DEN MODERNE REVISJONISMEN!
- STYRK DEN REVOLUSJONÆRE ÅRVÅKENHETEN OVERFOR SV!

Ragnar.

STYRK KONTINGENTINNBETALINGENE.

I vår ble det kjørt en kampanje for å øke kontingentinnbetalingene. Den ga endel bra resultater, men det varierte veldig fra avdeling til avdeling. Vi bør derfor følge opp denne kampanjen nå, og la den resultere i en kraftig økning i kontingentinnbetalingene.

Partiet trenger mer penger, og vi må styrke forståelsen av at når klassekampen skjerpes og partiets oppgaver øker, så trengs også mer

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2020

penger. Det er nettopp dette som er situasjonen i dag. Borgerskapets angrep på og forsøk på å kneble AKP(ml) blir større og større jo mer vår innflytelse øker og deres egen krise forverres. Det vil drive dem til desperasjon når de ser at vi klarer å løse og utføre de oppgavene som blir pålagt oss. Det er i slike situasjoner at monopolborgerskapet vil forsøke å forby det kommunistiske partiet og i siste instans slippe løs sine fascistiske stormtropper i fullt monn. Om ikke vi klarer å slå dem tilbake, vil de jo nettopp oppnå det de ønsker.

Vi skal sjølsagt ta den kampen. Vi skal styrke partiet kvalitativt og kvantitativt; vi må utvide pressa vår og den øvrige propagandaen. Og sist men ikke minst må vi gjøre forberedelser på å gå i illegalitet.

Alt dette koster penger, og det er i likhet med andre kampanjer kun oss sjøl vi har å stole på. I tillegg vil jeg også trekke fram at inflasjonen rammer AKP(ml) i like stor grad som oss andre. Et kommunistisk parti kan ikke redusere virksomheten sin pga prisstigning, dersom det skal være hva det utgir seg for - og særlig ikke i ei tid da arbeiderklassen og dens allierte har mer bruk for oss enn på lange tider.

Jeg tror kampanjen i våres økte den politiske forståelsen for økonomiarbeid en god del, men særlig sommerleirdiskusjonene og RV-kampanjen har ført det politiske nivået for økonomiarbeidet langt framover. La dette også komme til uttrykk i kontingentinnbetalingene!

Kamerater, la oss derfor ta et krafttak for å øke kontingentinnbetalingene.

- Styrk økonomidiskusjonene og følg opp de store resultatene fra RV-kampanjen!
- For en kraftig økning i kontingentinnbetalingene!

Økonomiansvarlig.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2020

OM VÅR HOLDNING TIL REVISJONISMEN.

(Sitater og sidetall fra partiboka er fra nynorskutgaven)

Diskusjonene på årets sommerleirer om de borgerlige arbeiderpartiene og oppfølginga av disse diskusjonene i RV-gruppen rundt om har brakt partiet et langt skritt framover i synet på den moderne revisjonismen og spesielt SV. Vi har slått fast at revisjonismen er en borgerlig retning i arbeiderbevegelsen og at følgelig SV er et borgerlig reaksjonært parti og agenter for monopolkapitalen.

Det er livsviktig for vårt kommunistiske parti å holde fast ved at revisjonisme er borgerlig politikk og at SV er et av monopolkapitalens partier. Vakling på dette spørsmålet viser at vi sjøl er blitt smitta av den revisjonistiske propagandaen.

Jeg skal trekke fram noen eksempler på vårt syn på SV fra de siste åra og gjennom det prøve å vise at det har vært revisjonistiske avvik i AKP's politikk.

1. Vi har beskyldt SV for en feilaktig klasseanalyse av arbeiderariskratiet i DNA. SV er blitt kritisert for si linje med å "presse DNA mot venstre, holde dem i ørene". Jeg vil påstå at vår holdning til SV har vært svært lik SV's holdning til DNA. Vi har betrakta dem som sosialister, arbeiderpolitikere med endel feil, men ikke som borgerlige politikere og agenter for monopolkapitalen. Vi har følgelig ikke skilt mellom sosialisme og revisjonisme, mellom arbeiderklassen og arbeiderklassens fiender.

2. Den politiske beretninga til 1. landsmøte har avsnitt om venstresekterisme og trotskisme, men ikke noe avsnitt om revisjonisme. Den moderne revisjonismen blir ikke utpekt som en hovedfiende for den kommunistiske bevegelsen. I avsnittet "Einskap mot høgre" blir de moderne revisjonistene trukket med i enhetsfronten. Med uthevet trykk for å presisere hvor viktig det er står på side 126:
"Landsmøtet vil difor kritisera vedtaket på landsmøtet i SUF(ml) i 1969 som peika ut parti som SF og NKP som "den taktiske hovudfienden" for marxist-leninistane. Røyndomen har meir enn klårt nok synt at vi har sams interesser i klassekampspørsmåla i dag og må stå saman med desse partia mot reaksjon og høgre-sosialdemokrati."

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2020

3. I dag slår vi fast at SV er et redskap for monopolkapitalen. I beretninga, side 129, under omtalen av valgboikotten i 1969 og 71 står det at et klart venstreoverslag i vår propaganda dengang var at:
"I delar av propagandaen stilte vi alle partia som deltok i valet, frå SF/NKP til Høyre, på lik line som reiskapar for monopolkapitalen."

4. Om NKP står det på side 126 i partiboka:
"Når det gjeld NKP ligg det viktigaste hinderet for eitt breitt samarbeid i den truskapen sume NKP-leiarar har mot den sovjetiske sosialimperialismen. Same kva synet er på andre ting bør dette kunne overvinnast og ikkje hindre samhald i den daglege klassekampen."

Videre står det noe om den ideologiske kampen mot revisjonismen, men ikke et ord om at NKP er et borgerlig parti og agentur for sosialimperialismen. Tvert imot blir det nevnt muligheten for at NKP skal bryte med sosialimperialismen.

5. På side 128 i beretninga står:
"I den daglege striden var avstanden mellom oss og SF/NKP større og i 1969 og 1971 enn han er i 1973."

Dette blir blant annet brukt til å argumentere for enhet med SF/NKP ved valget 1973. Den kvalitative forskjellen på revisjonisme og sosialisme forsvinner og tilbake står forslaget om en revisjonistisk enhetsfront.

6. I et åpent brev fra RV's landskonferanse sommeren 73 til SV står:
"Dersom partiene bak Sosialistisk Valgforbund fortsatt avviser et konsekvent samarbeid, vil vi arbeide for at Rød Valgallianse og Valgforbundet fortsatt opprettholder "borgfred" seg imellom i valgkampen. Dette betyr ikke at vi mener meningsforskjeller skal undertrykkes. Men vi bør aktivt få fram at folkets fiender står til høyre, og unngå at krefter brukes tilunødig innbyrdes strid."

Her står det at revisjonistene hører til folket og ikke til folkets fiender.

7. Tillitsutvalget i RV oppsummerte valget 73 med bl.a. :
"Valgresultatet viser at Sosialistisk Valgforbund i praksis ble hovedalternativet på venstresida. Vi ser ikke dette som noe nederlag."

Altså: Revisjonismen hører hjemme på venstresida, og det er bra at folk støtter opp om revisjonistene.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2020

Jeg mener de eksemplene jeg har trukket fram viser at vi har hatt en feilaktig holdning til revisjonismen.

Vi har ikke stempla revisjonistene som borgerlige politikere og monopolkapitalens agenter.

Vi har ikke stempla revisjonismen som en fare for den revolusjonære bevegelsen.

Vi har viska ut skillet mellom revisjonisme og sosialisme.

Årsaken til dette høyreavviket i partiets politikk må ligge i revisjonisme hos oss sjøl.

Jeg har konsentrert meg om vår holdning til revisjonismen, særlig SV. De revisjonistiske tankene i partiet har sikkert også gjort seg gjeldende på andre områder, f. eks. i partiets program. Gjennom de diskusjoner som må føres fram til neste landsmøte i partiet vil mye av dette bli avdekka.

Jeg har bare trukket fram eksempler på revisjonisme i partiet. Det betyr ikke at revisjonisme har vært hovedsida i AKP's politikk. Vi skal ikke glemme at partiet hele tida har stått på linja om væpna revolusjon, proletariatets diktatur og staten som redskap for monopolkapitalen. Men for at sosialismen skal seire må revisjonismen utryddes hos massene og ikke minst i det kommunistiske partiet!

Konrad

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2020